

Jag minns det som i dag... när jag tillsammans med en man från Bäragslagen, Bror Brynolf Sjosten ännu en gång anlände Särna, Fjätens bevakning och kajan i Fröberget... på sommaren anno -74.

Bror Brynolf, fiskeentusiast till tusen, medförde en halv ryggsäck med ringlande bärgsslagsmaskar och var desslikes så till tusan het på fiske, att han hade svårt att sitta stilla, när han hörde mig berätta om de bukiga öringar som plaskade i Vinfagerbäckens strömmar och floor.

Efter att ha spisat en flaska hal-lonsaft och en halv ring falukorv, strängade vi våra spön... anlöpte bäcken och började meta.

Tyvärr högg det intet som i forn-stora dar och när vi vandrade över den stora Vinfagerbrännan från -59, i skuggan av fjället Oxväla, fingo vi som storfiskare Valle Lundmark från Nord om Sjön brukar säga: "allenast några enkla sillstjärtar". Och jag fattig diktare och tillika inte precis rikare kronojägare mindes hur fisken högg i Vinfagerbäcken året innan den stora brasan. Huru storgranarna stodo tätt och vind-fjällsspängerna desslikes och huru man smög som "big indian-hövding" och drog fisk så det stod härliga till och väntade sig att bakom varje krök och varje storsten få se en björn stå och glimra med sin vita "matsalsmöbel".

Innan dagens slut hade vi hamnat vid Vinfagertjärn, denna Norra Dalarnas oomtvistade pärla. Sko-skaven hade visserligen gjort att vi såg ut som stelbenta haltebolinkar och bergen ovanför och fjällen kring Vargdalen var vår enda inramning. Öringarna vakade piggt och slog stora hål i den svarta vattenytan och Bror Brynolf blev halvt vansinnig av detta fiskliga sceneri och tänkte spränga i väg rätt ut i tjärn. Men jag som kände till lokaliteterna hindrade honom givetvis från den härliga död i gytta och istället knallade vi bort till tjärnens norra del, där vi försiktigt balanserade oss ut på gamla torrakar. Sen satte vi igång fiskafänget och om jag rätt kommer ihåg... drog vi upp, noga räknat 14 öringar, två abborrar och fyra kviddar.

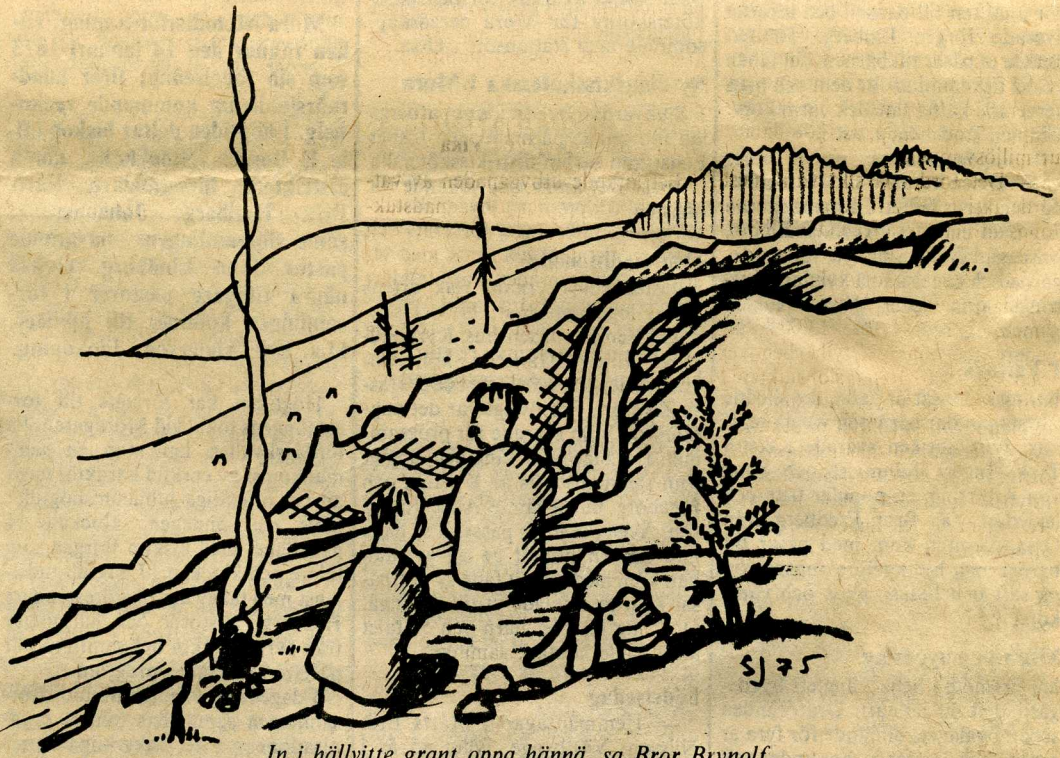
När vi på nattkröken kommo hem till vår kära Fröbergskoja, voro vi så skinnfladda, utslitna och trötta, att vi inte ens orkade vrida kapsylen av den flaska Long John vi medförde.

Dagen efter steg vi upp friska och fräscha. Efter fyra koppar Java körde vi igenom domänverkets gymnastikprogram... enbart för att konstatera att vi var vi.

Därefter hängde vi på oss "palt-slungorna", fattade metspöna och linkade iväg in i vildmarken mot Yxningån.

Strax före Fröbergsvallen bar det inte bättre, än att Bror Brynolf stod på huvudet så in i Norden renhårigt, att stickor och småsten rök. Men när han reste sig var han konstigt nog enbart len i feiset... ty han hade fått sitt bästa "napp" någonsin... ett fällhorn med bra med taggar, från ett av de stora "lokomotiven" i Fröbergsdalen. För det var nämligen på det hans brådstörtade haveri berott!

Vi kånkade oss vidare, över Frö-

In i hållvitte grant oppa hännä, sa Bror Brynolf.

bergsvallens gröna matta, förbi de gamla grånade fähusen, genom de högväxta granskogarna, upp efter Yxningsån glasklara vatten, fram till Yxningsåfallens okända kanjon.

Men jisses, sa Bror Brynolf. Va vackert då va hännä. Å, vilken fallhöjd... Va!

90 meter gosse. De har gamchefen min Lars Petter mätt opp en gång me sitt specialinstrument. Me mej som vittne. Så så högt är de, varken mer eller mindre. Å fyra fall är de... me snudd på fem. Du kan räkna själv, när du klättrar opp, sen!

Vi maskade på långspöna och slängde i den fradgande grytan vid nedersta fallet. Vattenmassorna dånade och vrälade så infernaliskt att vi inget annat hörde. Men öringarna, som var på ett helsikes huggumör, kände vi allt. Och vi drog i ett och hivade de avkrokade bakom ryggen.

Efter en stund kände jag Bror Brynolfs knotiga Bäragslagsvåfla peta mig i rygglutet och som genom ett töcken hörde jag hans vrål rätt in i min vänstra lur: Du, Stig-Oskar! Då ä en nällare här. En fisk-tjyv. Hör du.

Jag vände mig om och fick i en skymt se en stor mink försvinna med en av våra öringar i käften.

Vi la ifrån oss spöna och jag skrek ut Bror Brynolf: Nu ska Stig-Oskar ladda. Gosse! Varefter jag grabbade tag i en jättestor sten och lyfte den medelst mina starka armar så långt över huvudet som över huvud taget räckte. Sen väntade vi starka, tyska män som möss på att "bytet" skulle komma tillbaka... och oss emellan sagt är jag betydligt starkare i armarna än i skal'n.

4 minuter senare uppenbarade sig minken igen, intet ont anande. När den befann sig på 3 och en halv meter klämde jag iväg hela mitt "uppladdade batteri"... så det blixtrade och small i stenålders-blyftan, nästan som om Tor blåste förbi med sitt stålskoda ekipage.

Min vana trogen bommade jag och det skräckslagna djuret försvann med sin onda ande som ett svart streck bort ur farozonen.

Bror Brynolf såg i min upprörda kronojägarnuna, att jag var en aning besviken och råmade tröstande genom dånnet: Var inte lessen, Stig-Oskar. Du har i alla fall ingen jakträtt hära. Så nu har du ju inget ont gjort heller å behöver inte stå till svars för tjänstefel å andra byråkratiska trivaliteter. Så ta' t lugnt. Pojk!

Jag glodde honom rakt in i jacken å skrek tillbaka: Allti en tröst för ett tigerhjärta!

Sen plockade vi ihop fångsten och klättrade som de människoapor vi var till nästa avsats och så vidare och vidare, ända till dess vi hamnade uppe på högsta... på fallens tak så till sägandes.

Vi tände upp en liten försiktig eldfis och hängde över vår svarta kaffepetter och satt där andäktigt och spanade in kalhyggen, fjäll och berg i en salig blandning. Myggen surrade vänligt, öringarna skuttade i lugnen, forsen brummade och solen eldade på från en klar dalahimmel. Ett par korpar kom svävande på svarta vingar, minnande om att "renhållningen" ännu inte säckat ihop... trots att tiden var ur led och vilda strejker hörde till ordningen för dagen.

Japp, sa Bror Brynolf. Jag måste verkligen understryka än en gång att då ä in i hållvitte vackert oppa hännä.

Han slog i av den svarta drycken och jag körde frimodigt min nyslipade Mora-tjuring rakt genom falukorven och själv misshandlade han limpan med sin slöa. Vi åt och fyllde våra knorrande stressmagar så pass att vi ble fantastiskt sömniga och när vi sen lutade oss tillbaka mot värsin prima fjällbjörk... gjorde det rent ut sagt, gott.

Nu Bror Brynolf, sa jag. Gör vi som min gamle polare Lill-Per från Öjvassla jämt sa förut om kvällarna,

när vi skulle krypa ner i granrisbädden. Tittar in i huvut ett slag. Men Bror Brynolf han hörde mig ej... för han hade redan börjat "titta in" och börjat bubba omkring med sina timmerstockar. Och faktiskt lät det inte riktigt angenämt med hans "sägande" till ackompanjemang av forsens brus.

Gamla minnen kom sakta in-glidande över mig, som det vore i går. Gamla kära minnen. Å jag såg alltihop så klart igen för mitt vildmarkska inre och jag tyckte mig ännu en gång höra vräländet från det högtidliga tillfälle, när jag vid Flovallens kulturcentrum utropades till "Harjägarnas konung". Svenske Blommans inspirerande tal, Tosses Traktorkusks krampaktiga tag i den guldglänsande kronan och hundhopens hiskliga gaggande... för att inte tala om människomassans, all över sig, beundrande mummel.

Efter tre timmar vaknade vi. Underbart myggbitnä, men gränslös utvilade. Gränslade våra packningar och vandrade trallande vidan upp mot fjälls och Härliga Härjedalen och de riktigt stora fiskarna. Men de må väl vara en annan historia. Som hon sa! Hon Selma.

S.J.

Maskinföreningarna populära i Frankrike

I Frankrike är ungefär fjärde jordbruk med i en maskinförening. Maskinföreningarna er var tredje skördetröska, fjärde slätterapparat, var sjätte gödselspridare och var nio traktor i Frankrike. Medeltalet i en förening kan röra mellan 4 och 200. Särskilt i lantbrukare är medlemma